MEDALION

LIDIA ELCU

Născută la 7 august 1969, în satul Guranda, judeţul Botoşani, într-o familie de ţărani cooperatori. Lidia este unul dintre cei 4 copii ai Anetei şi al lui Constantin Elcu. În 1983 termină cursurile Şcolii generale din Guranda. În prezent elevă în clasa IX-a la Liceul industrial nr. 1 din Botoşani.

Din 1979, este membru fondator al Cenaclului de anticipaţie „Selenarii" de la Şcoala generală din Guranda şi cosecretar al cenaclului. Îndeplineşte şi funcţia de redactor la revista de anticipaţie „Selena", iar din 1981 face parte din colectivul organizatoric al taberei de creaţie SF Guranda.

Încă din anii pionieriei s-a remarcat în activităţile culturale, dar şi la învăţătură, fiecare clasă absolvind-o cu premiul I. Debutul în literatură are loc în 1981, la Festivalul de poezie „George Bacovia" de la Bacău, obţinind premiul III.

Tot în 1981 obţine premiul pentru poezie la a XI-a Consfătuire de literaturii de anticipaţie de la Iaşi, premiu pe care-l va cuceri şi la următoarea consfătuire din 1982 de la Sibiu. Lidia Elcu colaborează din 1981 la emisiuni TV şi radio. Din acelaşi an se scrie despre poezia ei în presa centrală şi judeţeană. Din 1982 este laureată a mai multor premii I pentru poezie SF în cadrul Festivalului naţional „Cîntarca României", dar şi cîştigătoarea altor premii, cu prilejul unor concursuri literare naţionale sau judeţene!

Publică în Almanahul „Ştiinţă fi tehnică" din 1982. Almanahul „Anticipaţia" 1983 şi 1984. În revistele „Cutezătorii", „Tribuna" „Clopotul"-Botoşani, „Ateneu", „Selena".

În 1983, Lidia Elcu obţine locul III la faza republicană a Festivalului naţional „Cîntarea României” cu formaţia de muzică şi poezie SF „Impuls”, spectacol realizat aproape în totalitate după versurile ei.

Lidia îşi pregăteşte un volum de versuri, scrie un nou spectacol pentru „Selenarii”, dar ea ştie că acum cel mai important lucru pentru devenirea ei ca om este şcoala, cunoaşterea ştiinţifică, permanenta iluminare ce trebuie s-o primească din cărţi. Poezia Lidiei este o chemare spre înalt, un lucru „imposibil”, spune Lidia, pentru că ce poate fi mai sublim decît născîndu-te atît de aproape de Eminescu. (prof. STELIAN NEAGU)

nu vă mai pierdeţi timpul
inventînd jocul acesta stupid
copiii n-au de gînd să se joace
de-a războiul.

*

florile erau distruse
ca nişte gîndaci de catifea
într-o ploaie de răutate
dar toate erau frumoase
ca şi cînd nimeni
nu s-ar fi atins de ele.

*

ce haos s-a întîmplat cu mine
mi-am încurcat mîinile şi picioarele
cînd am fost la baie
să-mi spăl sufletul
va trebui deci să mă caut;
sau să dau un anunţ la ziar.

*

pluteau pe o stea
împleticiţi în lumină
cîntînd un refren
neauzit de nimeni
poate doar mimau
însă cîntau cu o voinţă vizibilă.

*

cine eşti tu Pământule?
cine sînteţi voi oameni?
cine sînt eu?
cine sîntem noi aceştia care existăm?
e simplu
e simplu ca cea mai
încurcată încurcătură.

*

un om căuta ziua de mîine
cu secole în urmă
o găsi la malurile unui rîu
apoi se întoarse şi aşteptă din nou
la ţărmul unei mări
aştepta ziua de mîine
pentru a muri a doua oară.

*

frunza din mîna mea
nu a trecut niciodată de primăvară
sufletul ei a fost mereu verde
şi verdele ei m-a înverzit şi pe mine
am intrat în lumea ei
pierzîndu-mi prezentul.

*

copilul de lingă mine înţelege glasul
în care eu bătrînul călător interstelar

îi vorbesc şi dă bănuitor din cap
copilul acesta în care vedeam viitorul
mi-a spulberat planurile
c-un singur zîmbet nevinovat.

*

îmi întind mîinile spre mine însumi
mă îmbrăţişez regăsindu-mă
dar trebuie să răspund la o întrebare
aici, acum
şi întrebarea îmi este fatală
mă pierd din propriile mîini
mă caut uitînd ce-am găsit
pe-această planetă de colţuri.

*

ce vis trist am avut astă noapte
o stea îndepărtată îmi cerea
o foaie albă
să-şi deseneze un vapor
pentru apele el
care nu mai aveau maluri.

*

căutam printre stele un vers de infinit
să-l dăruiesc
aceluia care-l va găsi în mine
aici în sufletul mărginit de infinit.

*

mi-ai spus odată să-ţi cînt ceva
ţi-am cîntat din chitară şi tu mi-ai adus
în semn de mulţumire
o piatră de pe malul mării
căzută din stele.
eu am păstrat-o pînă ce a crescut,
iar apoi
am aruncat-o spre tine în valurile mării
pentru că stelele căzuseră iar.

*

copilul de lîngă mine
înţelege glasul în care eu
bătrînul călător interstelar
îi vorbesc şi dă bănuitor din cap
copilul acesta în care vedeam viitorul
mi-a spulberat planurile
c-un singur zîmbet nevinovat.

*

alergau după o minge
pe care o ştiau în faţa lor
dar care nu exista
mi-au spus că aleargă
pentru ca ea să existe
şi-am alergat şi eu cu ei
în faţa noastră erau mii de mingi
care trebuiau să existe.

*

mă trezesc colindînd străzile căutîndu-te
pe tine sau pe cineva anume
şi deşi fiecare trecător are chipul tău
eu îi văd înlăuntru şi merg mai departe
căutînd sufletul pe care eu îl ştiu
iar tu mă cauţi pe mine
înotînd în neştire
şi deşi ne întîlnim mereu în acelaşi loc
nu ne dăm seama pentru că de fapt
sîntem unul şi acelaşi.

*

aş vrea să fiu singură în clipele acestea
cînd trupul meu se sufocă într-o pulbere
cineva îmi face un compliment
dar eu nu mai ştiu nimic de nimeni
şi complimentul
mă preface într-o piatră tare
cu colţurile ascuţite
înţepîndu-mă la nesfîrşit
spre aducere aminte.

Lucru imposibil

eu mă cred un lucru imposibil
de fapt lucrurile imposibile nu există dar
eu exist şi mă întreb
de ce totul este un mister
chiar şi numele meu

de ce fiecare are un nume
şi dacă îl schimbi
pare ceva de necrezut.

*

de ce plîng cînd mă doare
de ce rîd cînd aud nostime vorbe
de ce nu rîd cînd mă doare
de ce nu plîng cînd aud nostime vorbe
sînt întrebările unui copil
care ar putea trimite un şef militar
la spital sau la orăşelul copiilor.